

TIFFANY

Maureen Child

Ki beszél itt szerelemről?

Heather MacAllister

Viharos találkozás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S.A., 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017
A Tiffany 325. eredeti címe: *The Lone Star Cinderella* (Harlequin, Desire)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Heather W. MacAllister, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A Tiffany 326. eredeti címe: *Taken by Storm* (Harlequin, Blaze)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

Nyomtatásban megjelent: a TIFFANY 325–326. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-187-4

• Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maureen Child

Ki beszél itt szerelemről?

1. FEJEZET

Dave Firestone pontosan tudta, mit akar.

A rancho, Royal Round Up jövője forog kockán. Semmi esetre sem fogja hagyni, hogy amit az utóbbi években felépített, tönkretegye a rosszindulatú pletyka. Alex Santiago hat hónapja eltűnt, és az emberek őt gyanúsították, hogy valami köze van a dologhoz. Lépten-nyomon összesúgtak a háta mögött. Legfőbb ideje, hogy elbeszélgessen Battle seriff-fel, aki a törvény őre a kis texasi városban, Royalban. A nyomozásnak most már biztosan van valami eredménye!

Amikor elérte a birtoka határát, Dave kiszállt a dzsipből, és felhajtotta a kabátja gallérját. Hideg, keleti szél fújt, noha még csak október volt. Valószínűleg megint kemény telük lesz. Dave kurtán vállat vont, hiszen ezen úgysem változtathat. Arról azonban gondoskodhat, hogy az élete más vonatkozásban könnyebb legyen.

Egymagasranőtt, fekete, kopottbőrdzsekis férfi, világos Stetsonkalapban éppaszögesdrótkerítést javította, amely Dave birtokát elválasztotta a szomszédos Battlelands ranchtól. A fekete dzsekis férfi mögött állt Bill Hardesty, és jókora szögesdróttekerceket rámolt le egy furgonról. Bill a Battlelands ranch egyik munkása volt. Dave kurtán odabiccentett neki, aztán odasétált Nathan Battle-hez.

Nathan meghallotta a lépteit, és felemelte a fejét.

– Helló, Dave!

– Helló! Jártam már a házadnál, és Jake mondta, hogy itt talállak. Meglep, hogy Royal seriffje saját kezűleg javítja a kerítését.

Nathan felegyenesedett, és mosolyogva végighordozta a tekintetét a tájon.

– Szívesen vagyok idekint. Kitisztul a fejem, megnyugszom, és zavartalanul tudok gondolkozni. Jóllehet az öcsém végzi a ranchon a munka dandárját, de nekem is jólesik itt dolgozni egy kicsit. Egyébként meg Amandán kitört a felújítási láz – tette hozzá vigyorogva. – Azt akarja, hogy minden kész legyen a baba születéséig. Tehát Gordon folyton ott van a házban az embereivel, én meg élvezem itt a csodás nyugalmat.

Bill kurtán felnevetett.

– Tegye csak, amíg lehet, főnök! Mihelyt itt lesz a baba, a nyugalomnak lőttek.

Nathan mosolyogva fordult felé.

– Lehetséges, de törődj inkább a szögesdróttal!

Bosszantó, hogy Nathan nincs egyedül, gondolta Dave. De akár hallja Bill, akár nem, feltétlen beszélnie kell a seriff-fel. Az utóbbi hónapokban tényleg sok minden megváltozott Royalban. Nathan és Amanda összeházasodtak, és már alig várják az első gyerekük megszületését. Sam Gordonnak és Lilának meg ikrei lesznek. Ám ami a várost a leginkább foglalkoztatta, Alex Santiago, a gazdag pénzügyi tanácsadó és sikeres befektető hirtelen és nyomtalan eltűnése volt. És ez volt az oka, hogy Dave a szabadnapján idejött.

Nem mondhatta, hogy különösebben jóban lett volna Alexszel, de nem is kívánt neki semmi rosszat. És az emberek nemcsak Alex rejtélyes eltűnéséről beszélnek, hanem sajnos arról is, hogy ő és Alex vetélytársak voltak. Természetesen nyomban megindult a szóbeszéd, hogy Dave-nek köze van az üggyhez.

Dave-et általában hidegen hagyta a pletyka, ő élte az életét, ahogy akarta. És ha valamelyik polgártársának ez nem tetszett, az sem érdekelte. Ám ebben az esetben sajnos nem térhetett ilyen könnyen napirendre a dolog fölött, és ezért feltétlenül beszélnie kellett a seriff-fel.

– Megértem, hogy szívesen dolgozol itt. Kitűnő előmunkásom van, de mindig örülök, ha végezhetek a ranchon valami fizikai munkát. – Dave levette a kalapját, és hátrasimította a haját. – Sajnálom, hogy zavarlak...

Nathan beakasztotta a szerszámosövébe a drótvágót, és a látogatóra nézett.

– De?

– De... – Dave sóhajtva Billre pillantott, aki nem is próbálta titkolni, hogy hallgatózik – tudnom kell, hogy van-e valamilyen újság Alex eltűnésével kapcsolatban.

– Nem, sajnos nincs. – Nathan a homlokát ráncolta. – Mintha a föld nyelte volna el. A számláján sincs semmiféle mozgás, tehát nem használta a hitelkártyáját. Kész rejtély. A dolog őszintén szólva megőrjít.

– El tudom képzelni. – Dave újra feltette a kalapját, és a homlokába nyomta. – Ez nekem se jó hír.

Nathan tűnődve nézett rá, aztán bólintott.

– Elhiszem. Ez a szóbeszéd...

– Ez remek! – vágott közbe ingerülten Dave. Már csak ez hiányzott, hogy a seriff is odafigyel a pletykára.

– Higgadj le! Ha valaki tudja, min mész keresztül, hát az én vagyok. A szóbeszéd miatt majdnem elveszítettem Amandát. – Nathan megrázta a fejét. Még belegondolni is rossz. – Ha ez megnyugtat, hivatalosan nem gyanúsítalak.

Dave ezt nem is feltételezte. Ennek ellenére jó volt tudni, hogy Nathan ártatlannak tartja, ha ez nem is oldja meg a problémáját. A városban az emberek tudják, hogy ő látta utoljára Alexet, és azt is, hogy nem sokkal azelőtt hevesen veszekedtek, ráadásul a főutcán. Legtöbben az okát is tudták. Alex az orra elől happolt el egy üzleti befektetést. Dave ezért nagyon dühös volt, de nem kívánt semmi rosszat a konkurensének.

– Ennek örülök – mondta végül. – Erről is meg akartalak kérdezni. Jó, hogy legalább te hiszel nekem, noha ez sajnos nemigen változtatja meg az itteni emberek véleményét.

Dave három éve élt Royalban, és azt gondolta, hogy az emberek időközben megismerték őt. Ám valószínűleg elég a gonosz pletyka, és oda a bizalom.

Nathan mosolyogva megcsóválta a fejét, és az egyik kerítésoszlopra támaszkodott.

– Hiszen tudod, milyenek az emberek! Egy ilyen kisvárosban egyszerűen túl kevés dolog történik, és agyon kell ütniük az időt valamivel. Ne csinálj ebből gondot! Ez semmit sem jelent.

– Neked talán nem. És örülök ennek, ne érts félre! – tette hozzá sietve Dave. – De szeretnék a *TexCattel* üzletet kötni, és...

Nathan nevetve felemelte a kezét.

– Tudom, tudom... A *Texas Cattle* óriási probléma. Az öreg Thomas Buckley sajátos módon vezeti a céget. Jó értelemben vett konzervatív, és nem tűr rendetlenséget vagy tisztességtelen viselkedést. – A homlokát ráncolva Dave-re nézett. – Á, csak most kapiskálom! Ezért zavar a pletyka!

– Pontosan. Ha Buckley meghallja, mit beszélnek rólam Royalban, elfelejthetem a szerződést a *TexCattel*.

A *TexCat* a legnagyobb marhakereskedés Texasban. Thomas Buckley vaskézzel vezeti a családi vállalkozást, és ügyel rá, hogy megvédje a jó hírnevét. Tehát neki sürgősen tennie kell valamit, hogy elüljön a pletyka.

– Az öreg Buckley sokat ad arra, mit beszélnek az emberek – vetette közbe Bill. – A feddhetetlenség és a makulátlan megjelenés hihetetlenül fontos neki. Valószínűleg háromrészes öltönyben alszik.

Dave homloka ráncba szaladt, és Nathan szigorúan nézett Billre.

– Lepakoltad már a drótot?

– Még nem egészen. Bocs, főnök. – Bill gyorsan a furgon felé fordult.

– Elnézést. – Nathan Dave vállára csapott. – Itt mindenkinek folyton hozzá kell szólnia mindenhez. De amit Bill az öreg Buckley-ről mondott, abban nincs semmi új.

– Igaz.

– Bizonyára azt is tudod, hogy más vonatkozásban is határozott elképzelései vannak – vigyorodott el Nathan.

– Sajnos igen.

– Buckley csak nők emberekkel köt üzletet. A házasság és a család nagyon fontos neki. És te még szingli vagy, ugye? Honnan szerzel ilyen gyorsan feleséget?

– Fogalmam sincs – dörmögte Dave rosszkedvűen. – Ezen még nem gondolkoztam. – Erősebben a fejébe nyomta a Stetson kalapot, és begombolta a kabátját. A szél jéghideg volt. – Majdcsak eszembe jut valami.

Nathan bólintott.

– Erről meg vagyok győződve. Egyébként meg nem a *TexCat* az egyetlen marhakereskedés a világon.

– Nem, de ez a legjobb.

Egyszerűen sikerülnie kell. Amit Dave Firestone eltervez, azt véghez is viszi bármi áron. A siker sosem hullott az ölébe, és ezúttal is kitartó lesz, míg célt nem ér.

Mia Hughes kinyitotta az éléskamra ajtaját, és a szinte üres polcokra meredt, mintha csodát várna. Ám a csoda elmaradt, és a spájz továbbra is üresen tátongott. Nagyot sóhajtva egy csomag tésztaleves után nyúlt.

– Legalább húsos ízesítésű – motyogta félhangosan maga elé. – Ha becsukom a szemem, talán azt képzelhetem, hogy hamburgert eszem. – A gondolatra megkordult a gyomra, mire a hasára csapott. – Maradj csendben!

De semmi sem használt. Éhes volt, és már napok óta levesporokon élt. Alex Santiago házvezetőnőjeként ugyan hozzáfért a férfi háztartási számlájához, de az időközben nullára apadt. Mert amióta Alex eltűnt, nem utalt rá pénzt, és ami korábban rajta volt, azt Mia kifizette áramra, vízre, telefonra és más folyó kiadásokra. Élelmiszerre egyszerűen már nem maradt, és természetesen a fizetésére sem. Tehát azt ette, amit a kamrában és a mélyhűtőben talált, de a készletek kiapadóban voltak. Próbáljon meg munkát keresni? De ha Alex jelentkezik?

– Végző soron az egészsnek van pozitív oldala is – igyekezett bátorságot önteni magába. – Két és fél kilót fogytam. Másrészt – csüggesztette le a fejét – közel állok hozzá, hogy akár az asztal lábát is megegyem.

Nagyot sóhajtva körülnézett a barátságos konyhában. Minden csillogott-villogott, ami nem is csoda, hiszen az utóbbi hónapokban szinte egyáltalán nem főzött itt. Az egész házban makulátlan rend volt, mert Mia komolyan vette a házvezetőnői kötelességeit. Ám Alex eltűnés óta itt alig volt munka.

Felforralta a vizet, belekeverte a tasak tartalmát, és hagyta, hogy rotyogjon egy kicsit. Közben a nagy ablakhoz sétált, és szemügyre vette a terméskővel burkolt teraszt meg a hátsó kertet. Innen láthatta a szomszéd házakat is, amelyek meglehetősen szellősen álltak. Mindegyiket más stílusban építették – a tulajdonosok határozott elképzelései szerint. A jómódúak által lakott Pine Valley-ben nagyvonalúan alakították ki a telkeket, hogy a lakók ne zavarják egymást.

Az utóbbi időben azonban Mia kimondottan magányosnak érezte itt magát. Alex eltűnése óta egyedül élt ebben a nagy házban, egyedül a telefonnal, amely szinte szakadatlanul csörgött. Mivel valahányszor el akarta hagyni a fényűző negyed, riporterek rohanták meg, alig lépett ki az ajtón. Az újságíróknak hamarosan sikerülni fog, hogy megkerüljék Pine Valley őrzött bejáratát, és akkor majd felbukkannak közvetlen a ház előtt is. Szörnyű... Mia nagyot sóhajtott. Az idő múlásával a riporterek egyre lehetlenebbül viselkednek. Egy gazdag ember rejtélyes eltűnése csemege nekik. Főleg egy olyan kisvárosban, mint Royal.

Mia idegesen dobolt ujjával a fekete gránitpulton. A gyomra ismét megkordult, mire nyelt egyet. Alex mindig rendes volt hozzá. Amikor sürgősen állásra volt szüksége, alkalmazta őt. Nagyvonalú volt a munkaidő tekintetében is, így Mia folytathatta pszichológiai tanulmányait, és már a záróvizsga előtt állt. De nemcsak hálás volt a férfinak, hanem kedvelte is. Alex munkaadóból barát lett, és a lánynak kevés barátja volt.

Önkéntelenül megborzongott, amikor látta, a fák hogyan hajladoznak a hideg októberi szélben. Ijesztő volt a gondolat, hogy hamarosan itt a tél, és Alex még mindig nem került elő. Ha legalább tudná, hogy biztonságban van, és semmi baja! Nem akart szóba állni a gondolattal, hogy Alex esetleg nem jön vissza. Ám addig hogyan és miből éljen? Jóllehet a ház rezsijét kifizette, de a saját tandíját már nem. És amíg nem kap fizetést...

Megcsördült a telefon. Mia összerezzen, és kényszerítette magát, hogy ne kapja fel rögtön a kagylót. Először ki kell derítenie, ki hívja. Gyorsan lekapcsolta a gázt – a tézta már valószínűleg szétfőtt –, és a telefonhoz lépett. Biztosan megint valamelyik rémes riporter.

De talán Alex, és el akarja mondani, hogy jól van, és hamarosan átutalja a pénzt a háztartási számlára... Bekapcsolt az üzenetrögzítő. Nem újságíró, és nem is Alex volt az, hanem Sophie, Alex titkárnője.

– Mia? Itt vagy? Ha hallasz, kérlek, vedd fel!

Mia felemelte a kagylót.

– Igen, Sophie, itt vagyok.

– Te szegény, még mindig nyaggatnak a riporterek?

– Mindennap. – Mia elkínzott hangon felnevetett. – Egyszerűen nem adják fel.

– Legalább nem jutottak át a kapun, és nem lesnek rád a ház előtt.

– Néhányuknak sikerült, de nyomban hívtam a biztonságiakat.

Néha már az volt Mia érzése, hogy egy középkori erődben él, ráadásul egyedül. Persze Royalban biztonságban érezhetné magát, főleg egy elzárt és őrzött luxuslakóparkban. De amióta Axel nyomtalanul eltűnt, és mindenki róla kérdezősködött, kezdett félni. Tudta, hogy a riporterek szeretnék minél többet kideríteni, és attól sem riadnának vissza, hogy betörjenek a házba, és nyomokat keressenek.

De nem szabad feladnia a reményt. Alex eltűnt, de ez még nem jelenti azt, hogy ne jönne vissza.

– Ugye tudod – mondta Sophie óvatosan –, hogy bármikor idejöhetsz, és addig laksz nálam, ameddig akarsz.

– Köszönöm.

Mia egészen meghatódott. Sophie Beldon tényleg remek barátnő. Az utóbbi hónapokban az Alexért érzett aggodalom hozta közelebb őket egymáshoz. Minden lehetségest megtettek, hogy Alex nyomára bukkanjanak, de eredménytelenül. Ennek ellenére nem adták fel. Legújabb tervükben Dave Firestone szerepelt, Alex egyik konkurense, akiben csöppet sem bíztak. Mia szeretett volna többet kideríteni a férfiről, de fogalma sem volt, hogyan.

– Nagyon kedves tőled – tért vissza Sophie ajánlatára –, de nem szeretném őrizetlenül hagyni a házat. – És semmi esetre sem akar a barátnője nyakán élőködni. Mindig is tudott gondoskodni magáról, és gyűlölt másoktól kérni. – Itt kell maradnom. Lehetséges, hogy Alex hirtelen felbukkan vagy telefonál.

– Értem, de ne felejtse el, hogy bármikor jöhetsz hozzám, ha meggondolnád magad. Különben mi van veled? Segíthetek valamiben?

– Köszönöm, nem, de kedves, hogy kérdezed.

Épp elég kínos, hogy a barátnője tud az anyagi nehézségeiről. Néhány hete étterembe mentek, és amikor Mia fizetni akart, nem fogadták el a bankkártyáját. Nyilván annyi pénz sem volt a számláján, amiből egy egyszerű ebéd kitelt volna. Sophie fizetett helyette is, ami nem volt kellemes Miának.

Mennyire utálta, hogy aggódnia kellett a pénz miatt! Alexről már nem is beszélve. Miért nem kaphatja vissza a szép, kényelmes és gondtalan életét? Túl sokat kér?

– De Mia – fedtte meg Sophie szelíden –, hiszen barátnők vagyunk! Tudom, hogy nincs pénzed. Miért ne segíthetnék ki? Kölcsönadhatok egy összeget, és mihelyt Alex visszajön, megadod.

Mia nagyon szívesen elfogadta volna az ajánlatot, de nem tehetette, mert még csak nem is sejtette, mikor tudná visszafizetni. Pénzügyekben különösen lelkiismeretes volt, még hitelkártyával sem rendelkezett. Vagy készpénzzel fizetett, vagy bankkártyával, vagy lemondott a vásárlásról.

Felsőhajtott.

– Sophie, tényleg klassz barátnő vagy, de bizonytalan, mikor jön vissza Alex. Elvégre már hónapok óta keresik, de mintha a föld nyelte volna el. Ne aggódj! A múltkor csak valami technikai probléma merült fel a bankkártyámnál, ami azóta megoldódott.

Ez persze hazugság volt, de semmi esetre sem akarta nyugtalanítani Sophie-t. És nem fogadhat el pénzt a barátnőjétől. Tizennyolc éves kora óta a saját lábán áll, és a jövőben is egyedül akar

boldogulni. Akkor is, ha korog a gyomra.

- Tényleg szörnyen makacs vagy.
- Köszönöm.
- Ez nem bók! De mindegy, nem kínozlak tovább. Legalábbis most nem.
- Kedves tóled.
- Egyébként is egész más okból hívtalak fel.

Amikor Sophie nem folytatta, Mia felkapta a fejét. A barátnője nemrég jegyezte el magát Zach Lassiterrel, Alex egyik üzleti partnerével. A kapcsolat kezdetén adódtak nehézségek, de most már úgy tűnt, boldogok egymással.

- Minden rendben Zachkel?
- Igen, ő álmaim pasija! Nem, nem rólunk van szó.
- Annál jobb. – Mia magával vitte a telefont a konyhába, és felemelte a fazék fedelét. Nem éppen étvágygerjesztő... – Tehát ki veled!

– Emlékszel? Nemrég elhatároztuk, hogy intenzívebben foglalkozunk Dave Firestone-nal. Vállaltad, hogy kicsit szaglászol utána.

– Igen, tudom. – Mia halkán felsóhajtott. – De még semmit sem derítettem ki. Sajnos, nincs nyomozói tapasztalatom, és fogalmam sincs, hogy kezdjek hozzá.

Megpróbált az interneten kutakodni, de ott csak annyit talált Dave Firestone-ról, ami a sikeres férfiakról lenni szokott, tehát csupa blabla, semmi lényeges.

– Van egy ötletem! – vágta ki diadalmasan Sophie. – Épp most beszéltem telefonon Carrie Hardestyvel.

- Ki ő?
- Carrie férje, Bill, Nathan Battle seriff ranchán dolgozik.
- És?

Mia még most sem értette, mi köze ennek Dave Firestone-hoz. Egyébként meg lassan olyan éhes lett, hogy már sóvárgott a híg tésztaleves után is.

– Bill felhívta Carrie-t, hogy szóljon neki, korábban jön haza a munkából. Történt valami, és ő meg Nathan abbahagyták a munkát.

- Aha... és?

Mia tényleg szerette a barátnőjét, de Sophie sajnos gyakran elkalandozott a tárgytól.

– Ugyanis váratlanul felbukkant Dave Firestone, és hosszasan beszélt Nathannel.

Dave Firestone... Mia lerogyott a konyhaszékre. Dave volt az egyik utolsó ember, aki látta Alexet az eltűnése előtt, és akkor is veszekedtek. Most az egész város azon tanakodik, hogy Dave-nek talán köze lehet az üggyhez. Mia nem szerette a pletykát, de tudta, hogy egy kisvárosban az emberek szívesen beszélnek, mert különben nem sok minden történik.

Dave Firestone egyike azon gazdag aggregényeknek, akik pontosan tudják, mit akarnak. És túlságosan jóképű ahhoz, hogy bízni lehessen benne. Ezért is határozták el Sophie-val, hogy egy kicsit a körmére néznek.

- Miről beszélgettek?
- Dave azt akarta megtudni, hogy a seriff gyanúsítja-e Alex eltűnésével kapcsolatban.

Miának elakadt a lélegzete.

- És? Gyanúsítja?

– Nem, hivatalosan semmiképp. Legalábbis ezt mondta a seriff.

– Kár. – Mia a nyelvébe harapott. Ezt talán nem kellett volna. – Másrészt érhető, hogy Nathan csak azt követően léphet fel ellene, ha elég bizonyítékkal rendelkezik. Dave befolyásos fickó.

- Igen, sajnos. – Sophie ugyanolyan csalódottnak tűnt, mint Mia.
- Őszintén, tényleg azt hiszed, hogy Dave-nek köze van a dologhoz?
- Nem – fújta ki a levegőt hangosan Sophie.
- És sem – ismerte el Mia.

– Ennek ellenére tény, hogy ő látta utoljára Alexet. Ezért marad a terv, és meg kell próbálnod a lehető legtöbbet kideríteni róla. Még ha ártatlan is, lehetséges, hogy tud valamit, amiről nem is

tudja, hogy tudja.

Mia nevetett.

– Igen, ez lehet.

– Nathannek gőze sincs, mi történhetett Alexszel. Bill jelenlétében elismerte.

Mia ettől félt. Nathan és Alex közeli barátok voltak, a seriff mindent elkövetett, hogy megtalálja őt. Ennek ellenére a nyomozás eddig eredménytelen maradt.

Mia a munkaadójában egy szívélyes és nagyvonalú embert ismert meg. De a férfi nem volt bizalmas vele, megvoltak a maga titkai. Például sohasem engedte, hogy belépjen az irodájába. Azaz havonta egyszer beleegyezett, hogy takarítson ott, de csak akkor, ha ő is jelen volt. Sophie elárulta, hogy Alex néha olyan telefonokat kapott, amelyek nem rajta, a titkárságon keresztül futottak be hozzá, és sosem mesélt róluk.

Mióta Alex nem volt itt, Mia természetesen átkutatta a házban lévő irodáját, Sophie meg az e-mailjeit és a telefonhívásait ellenőrizte. De egyikük sem talált semmi szokatlant. Ami Mia számára csak annyit jelenthetett, hogy Alex, vagy aki elrabolta őt, minden olyan iratot magával vitt, amit el akart titkolni. Vajon hol lehet? Talán megsérült vagy...

– Visszajön! – jelentette ki Mia határozottan, hogy elűzze a borús gondolatokat. – Bizonyára mindenre van magyarázat.

– Meg vagy győződve róla? – Sophie hangjában kétkedés csengett.

– Szilárdan.

Legalábbis majdnem, tette hozzá gondolatban Mia. Ám élete során már annyi nehézséget kellett legyőznie, hogy megtanulta, milyen fontos az optimizmus. Ezért nem adta fel a reményt, hogy épen és egészségesen viszontlátja Alexet.

– Atyaég! – kiáltott fel hirtelen Sophie. – Zach áll az ajtó előtt. Meghívott ebédelni a Royal Dinerbe. Majd visszahívlak. Szia!

– Oké, szia!

Mia letette a kagylót. Amikor egy ebédre gondolt a Royal Dinerben, a gyomra nyomban jelentkezett. Mit meg nem adna egy szaftos hamburgerért, sült krumplival és vaníliás shake-kel! Nagyot sóhajtva levette a fazekat a tűzhelyről, és a tartalmát egy tányérba merte. Bizalmatlanul szemlélte a szétfőtt tésztát. Még ez is...

Erélyesen kopogtak az ajtón, mire összerezsent. Ki lehet az? Letette a tányért, és a bejárat irányába indult. Ismét kopogtak, ezúttal még hangosabban. Valamelyik riporternek megint sikerült a portás mellett besurranni a kapun? Óvatosan kikémlelt az oldalsó ablakon. Pont ő? Tétovázás nélkül ajtót nyitott.

Dave Firestone állt előtte.

A fekete farmerben, a viseltes csizmában, a vörös ingben és a kicsit elnyűtt bőr motorosdzsekiben egyszerűen szégyentelenül szexi volt. Kalapját a kezében tartotta, sötétszőke haját összekócolta a szél. Szürke szemét Miára szegezte, és a lányt elöntötte a forróság.

– Mia – szólalt meg mély hangon –, azt hiszem, beszélünk kell.